

HVILE

– MIDT I ALT STRESSET

AV JIM HOHNBERGER

”Han sa: Mitt Åsyn skal gå med deg, og jeg skal føre deg til hvile.” (2. Mos. 33.14)

En foredragsholder som foreleste om stressbehandling, løftet et glass vann og spurte: ”Hvor mye veier dette vannglasset?” Tilhørerne kom med svar som varierte fra 20-500 gr. Foredragsholderen overveide tålmodig de ulike forslagene tilhørerne kom med. Deres oppmerksomhet var vendt mot ham. Så kom han med et utsagn som ingen i salen ville gløkke. Han sa: ”Den nøyaktige vekten av dette vannglasset er ikke så viktig som lengden på den tiden jeg prøver å holde det. Om jeg holder det i 1 minutt, er det ikke noe problem. Holder jeg det i 1 time, vil jeg få smerte i høyre arm. Skulle jeg prøve å holde det en hel dag, måtte du ringe etter ambulanse. I alle de tre tilfellene er vekten av glasset den samme, men jo lenger jeg holder det, jo tyngre kjennes det.”

Er det virkelig mulig at det å holde noe så lite som et vannglass, kan slå ut en sterk og voksen mann? Ja, det er mulig, men hvem ville vel frivillig holde en slik liten gjenstand så lenge at det ble en krise? Vel, mine venner, de fleste av oss gjør det hver dag. Vi gjør det automatisk, uten en gang å stille spørsmål ved det. Det er vår livsstil, og vi ender opp i kriser. Det er derfor skilsmisene stiger, de unge er opprørske og venner blir uvenner. Helseproblemene eksalterer og kriminaliteten øker.

Og hva er alle disse ”små vannglassene” vi så hårdnakket holder fast på? Skader påført av andre, uløste konflikter, vanskelige omstendigheter, altfor mye å gjøre på altfor kort tid, bekymring, angst, ineffektive problemløsningsteknikker, gale holdninger, gjeld, negative tanker, andres behov og forventninger..... Listen kunne fortsatt i det uendelige.

Vi tror at disse ”små vannglassene” er uunnværlige, at vi *må* holde på dem, at konsekvensene blir skrekkelige om vi setter dem fra oss. Kanskje har vi hatt for vane å bære dem så lenge at de synes å ha blitt en del av oss, og vi aksepterer automatisk deres tilstedeværelse og den smerten som følger av å holde på dem. Til slutt ender vi opp i kaos.

Hva er så løsningen? Prøver vi å leve våre liv på denne måten, - prøver vi utad å holde ting sammen, mens vi har det vondt i vårt indre? Er det ikke dumt av mannen å tviholde på vannglasset? Alt han behøver, er jo å sette det fra seg, er det ikke? Riktig! Han behøver bare å gå til bordet, sette vannglasset der, åpne hånden og slippe det, og så forlate det der. Når han gjør det, vil han øyeblikkelig oppleve en befrielse.

Det er akkurat like enkelt med de andre ”vannglassene” vi bærer på. Grunnen til at vi ikke finner befrielse, er at vi prøver å bære dem selv. Vi ønsker å kjøre vårt eget løp, ha

kommandoen, være den som har kontrollen. Vi "sjonglerer" under disse omstendighetene, og det forholdet er blandet med våre holdninger og vår historie. Vi sliter oss ut. Hele tiden står Han som aldri vil forlate oss eller svikte oss, rett ved siden av oss og inviterer oss til å legge våre "vannglass" i Hans kjærlige hender. Han ber oss: *"Kom til meg alle dere som strever og bærer tunge byrder, og Jeg vil gi dere hvile. Ta Mitt åk på dere og lær av Meg, for Jeg er mild og ydmyk av hjertet, og dere skal finne hvile for sjelene deres. For Mitt åk er gagnlig, og Min byrde er lett."* (Matt. 11, 28-30).

Det er enkelt, er det ikke? Jo, det er det! Og hvilen som er tilbudt er like fullkommen som den Gud som tilbyr den. Ingenting er for stort for Ham å bære, for Han opprettholder verdenene og hersker over universet. Ingenting er for lite til at Han ser det, - Han som kjenner til spurvens fall og hvert hårstrå på våre hoder. Han er ikke likegyldig overfor våre behov. Herrens medlidenhet og milde barmhjertighet er meget stor. Han berøres av våre sorger, og når vi bærer dem fram for Ham, rører det Hans store hjerte av uendelig kjærlighet. Ikke noe kapittel i vår livshistorie er for mørkt for Ham å lese, ingen forvikling for komplisert for Ham å løse. Vår Himmelske Far er ikke uoppmerksom. Han ser våre tårer, Han hører våre sukk, Han merker seg våre gleder og sorger. Vi kan ikke trette Ham, vi kan ikke tyngne ned Hans hjerte.

Vår del er enkel: "komme" til Ham. Han ber oss ikke om å ordne noe, prestere noe eller løse noe. Han inviterer oss til å komme akkurat som vi er, og stille oss under Hans ledelse. "Vannglasset" er der fortsatt, men vi bærer det ikke lenger alene. Vi samarbeider med Den Eneste som kjenner vår utmattelse. Menneskelig anstrengelse begynner å forene seg med guddommelig kraft. Han befaler, jeg utfører. Han leder, jeg følger. Han foreslår nye tanker i mitt sinn, jeg skifter kanal. Om mitt "vannglass" er negative tanker, vil Gud befale meg å tenke positivt. Idet jeg velger å samarbeide med Ham, tar Han presset bort fra hva det enn måtte være, og erstatter det med hvile.

Dessverre er ikke det å sette fra seg "vannglasset" en engangshandling. Vi kan ha satt det fra oss i går, eller til og med for 5 minutter siden, men finner oss selv i å gripe det på nytt! Når tok vi det opp? Det skjedde så lett, så automatisk! Å sette fra seg "vannglasset" er et livs-langt prosjekt. Jeg lærer fortsatt!

Jeg kjenner få oppgaver i livet som fører til mer stress enn det å bygge et hjem, - spesielt for en sterk tysker som meg som forventer at ting blir gjort raskt og i tide. Spenningen som synes å oppstå under et byggeprosjekt, vet man har ødelagt ekteskap, skilt bestevenner og splittet kirker. Nå skjønner jeg hvorfor!

Vi startet vårt lille prosjekt seint på våren. Ettersom *Empowered Living Ministries* vokser, har vi sett behovet for et større kontor. Etter at vår sønn Andrew og hans kone Sarah opprettet sin lille familie, har Sarah valgt å være mor på heltid, og har påtatt seg hovedansvaret for Janell. Vi hadde behov for et kontor stort nok til å huse hele staben, samt vår stadig økende avdeling for utsendelser og mottak. Vår leting etter en ferdigstilt bygning i et stille

landområde, ledet oss til den konklusjon at Gud ønsket vi skulle begynne "på bar bakke" og selv bygge det vi hadde behov for. Vi beveget oss framover i den retning, og ble overrasket over de dører Gud begynte å åpne for oss. Vi fikk kjøpt et landområde for et akseptabelt beløp, under markedspris. Vi fant bygningsutkast som passet oss, en arkitekt som kunne tilpasse dem til våre behov, og en byggmester som "tilfeldigvis" hadde ledig tid denne sommeren, - vanligvis var han alltid opptatt på denne årstiden. Jeg begynte å ordne med avtaler om vei, tomt, strøm, telefon, septiktank og grunn. Brikkene syntes å falle på plass. Utrolig nok greide vi å få orden på alle disse oppgavene i løpet av en uke, - like før min utenlandske byggmester ankom. "Å, Gud, Du er virkelig god mot meg! Du velsigner meg virkelig!"

Så begynte bildet å forandre seg. Mine nye naboer likte ikke at vi skulle bygge like over dem, og de forsøkte å finne måter å gjøre oss mismodige på og hindre oss i å komme videre i arbeidet. Jeg måtte søke om spesiell tillatelse til å få knyttet min private kjørevei til hovedveien. Vi jobbet oss tålmodig gjennom denne hindringen. Så begynte det å regne. "Herre, Du kjenner til vårt byggeprosjekt. Kan Du være så snill og stoppe regnet snart?" Det fortsatte å regne. "Herre, hører Du meg? Om regnet fortsetter, kan ikke Wayne legge steiner på veien, og mudderet han nettopp har lagt der blir faktisk vasket bort, Herre. Det vil bli et eneste rot, og det vil koste mye å reparere det. Om Wayne ikke kan legge stein på veien, kan verken elektrisitet, septiktank eller brønn komme på plass, og heller ikke fundamentet." Det fortsatte å regne, - ubeleilig, sølete, gjennomtrengende og prosjektutsettende regn! "Gud, Du holder alle elementer i Din hånd. Du vet at vi bygger dette prosjektet for Dine barns skyld. Du vet hvor viktig timingen for alt dette er. Om vi blir forsinket, kan det gå uker før vi får det til "å rulle og gå" igjen. Dette er den travle byggesesongen, Herre, hører Du?" Det fortsatte å regne i tre lange, miserable og våte uker. Venner som har bodd her hele sitt liv, kunne ikke huske en våtere juni. "Hvorfor, Herre? Har du sviktet meg? Har du ledet meg gjennom Rødehavet og så forlatt meg for at jeg skal vandre i dette villnisset? Dette koster mye tid og penger. Du har makt til å hindre dette. Straffer du meg? Har jeg gjort noe som har krenket Deg uten å være klar over det? Hvor er du, Gud?" Mens jeg slet med disse forstyrrende tankene, begynte følelsen av mismot og frustrasjon – som alltid følger slike tanker – å vokse i meg. Jeg var stresset!

"Jim, vet du at du er en synder?"

"Vel, Herre, det vet jeg."

"Vet du at syndere behøver en Frelser?"

"Ja, Gud. Jeg behøver en Frelser hver dag. Det er derfor jeg trodde at du ville stoppe regnet!"

"Har Jeg noen gang sviktet en synder?"

"Nei, Herre."

"Du skjønner det, Jim, at selv om du skal sette opp en bygning for Meg, er det noe Jeg er mer opptatt av enn din tid og dine penger. Jeg er interessert i din karakter."

"Min karakter, Herre, kan ikke det legges til side denne ene gangen?"

"Nei, Jim, det kan det ikke. ALT handler om karakteren. Jeg elsker deg så høyt at Jeg ønsker du skal erfare frihet fra "slagget" som fortsatt sitter fast dypt inne i sjelen din. Jeg er fullkommen og tålmodig. Jeg er ikke så interessert i en bygning på 2x4 tommer og nagler, som jeg er i å bygge riktige tanker og følelser i deg. Jeg vil tillate at prøvelsene blir dypere og dypere inntil "slagget" er helt borte, og Jeg så kan sette Mitt segl på din panne."

"Husker du de to bildene du talte om?"

Jeg så straks for meg en koselig hytte som lå fredelig til ved siden av en speilblank innsjø. Ingen forstyrrelser, ingen larm, ingen trussel. Perfekt hvile. Eller er dette bare et symbol på perfekt hvile?

Det andre bildet dukket så opp for mitt indre øye. En turbulent, vill, brusende foss som gir fra seg bulder og dråper av vann. Noe av grenen på et piletre henger ut over avgrunnen ved fossen. Prekært, men trygt fastkilt ytterst på grenen ligger redet til en liten rødstrupe. Rødstrupemoren sitter ubekymret og ruger sitt avkom, ikke det minste bekymret over sin tilsynelatende utrygge posisjon.

Jeg vet at det første bildet er den hvilen jeg finner ved å roe ned og ha kontroll under alle omstendigheter. Det andre er hvilen lovet av Kristus, og som er uavhengig av omstendighetene. Jeg vet alt om det. Jeg har talt om det. Jeg har veiledet andre om det. Og her prøver jeg nesten ubevisst å få orden på mine omstendigheter for å finne hvile.

"Jim, husk at Jeg har sagt: I verden skal dere ha prøvelser, men vær frimodige. Jeg har seiret over verden. Vil du ikke gi Meg dette lille "vannglasset" og la Meg bære det?"

Enda en gang overgav jeg meg til min elskede Frelser, skiftet tankekanal og fant fred i min Gud.

Hudson Taylor, pionermisjonær i Kinas innland, lærte seg denne hemmeligheten. Ofte avsluttet han sine lange dager med å spille sin favorittsalme – "Jesus, jeg hviler, hviler" – på sitt lille pipeorgel. En gang han via brev fikk høre om et alvorlig opprør som truet livet til hans misjonærvener, begynte han å plystre denne velkjente sangen. Overrasket over dette, utbrøt en av arbeiderne: "Hvordan kan du plystre når våre venner er i så stor fare?" "Vil du jeg skal bli bekymret og opprørt?" spurte Hudson mildt. "Det ville ikke hjelpe dem, og det ville sikkert gjort meg ute av stand til å arbeide. Jeg må bare legge byrden på Herren, og gjøre hva Han ber meg om å gjøre."

Endelig opphørte regnet og prosjektet gikk framover, men prøvelsene stoppet ikke. De bare fortsatte i forskjellige og overraskende former. Jeg fant min hvile, - mer enn en gang. Jeg

måtte finne den igjen og igjen, i visshet om at min kjære Frelser så at det var best å først bygge min karakter, og deretter Hans kontorbygg. Den samme Gud er der for deg, min venn! Han inviterer deg til å legge dine byrder, dine "vannglass", - hva de enn måtte være - i Hans kjærlige armer. Stol på Ham, tilbe Ham og finn HVILE.